

*„ Óh, ne mondjátok, hogy a Könyv ma nem kell,
hogy a Könyvnél több az Élet és az Ember;
mert a Könyv is Élet, és él, mint az ember –
így él: emberben könyv, s a Könyvben az Ember.”*

Babits Mihály: Ritmus a könyvről, részlet

Kedves Olvasó!

100 év már történelem, s az utóbbi 100 év különösen viharosan telt – két világháború, kommunista diktatúrák, forradalmak-ellenforradalmak, szocializmus, rendszerváltás. De ezekben az embert próbáló időkben is ott voltak a gyerekek, akiket nevelni, tanítani kellett.

Ez az emlékkönyv sokak lelkiismeretes munkájával született. Anyaggyűjtéssel, források felkutatásával kezdtük. A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár Budapest-Gyűjteményéből a Fővárosi Levéltárba irányítottak minket. Megtaláltuk a legelső tanítási év anyakönyvét is. A szép, lendületes, igényes kézírás látványa is élményt adott. A dokumentum olvasása (a nevek, a szülők foglalkozása, vallása, a tantárgyak, a gyerekek értékelése,) élénk varázsolta a 100 évvel ezelőtti mindennapokat. A 2. világháború utáni időkből már jóval több 'papír' maradt. A hivatalos jelentések, belső használatra szánt elemzések mellett, takarékoskodási szempontokat szem előtt tartva, papírfecnikre, széttépett korábbi jelentésekre írt piszkozatokat is olvashattunk. Szemezgethettünk a múlt „lencsés tájában”.

A nyugdíjba vonult kollégák, a valaha itt, ma más iskolában tanítók is papírra vetették emlékeiket. Ehhez a munkához csatlakoztak a régi, illetve a ma itt tanuló diákjaink is. S mi, a máig aktívan dolgozó „fiatalok” is már egy kisebb történelmet tudhatunk a hátunk mögött: mi is tollat ragadtunk, s „kőbe véstük”, amire emlékeztetni szeretnénk az utókort, amire a ma iskolája is büszke lehet, ami szeretnivalóvá és eredményessé tette.

Könyvünk első részében olvasható visszaemlékezések a megingathatatlan tanítói munkáról szolgálnak bizonyásgul.

A második rész a 100., a jubileumi év eseményeit köti csokorba, mutatván, hogy méltó örökösei, folytatói vagyunk ennek a 100 éves, gazdag múltnak: mert valljuk, hogy mi mindannyian, az iskola népe – tanítók és diákok – a jövő kovácsai vagyunk.

Végül ismét Babits Mihály szavait hívom segítségül:

*„ Múlt nélkül nincs jövő,
s mennél gazdagabb a múltad,
annál több fonálon kapaszkodhatsz a jövőbe.”*

Burkali Mónika